

POSTANOWIENIE

Dnia 1 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Oktawian Nawrot

w sprawie z odwołania K.R.

od decyzji Ministra Sprawiedliwości z dnia [...] r.
nr [...] o odmowie udzielenia płatnego urlopu dla poratowania zdrowia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 1 października 2025 r.,

umarza postępowanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z [...] r. Minister Sprawiedliwości odmówił K.R. udzielenia płatnego urlopu dla poratowania zdrowia.

W uzasadnieniu decyzji wskazano, że w przypadku odwołującej się nie zostały spełnione przesłanki z art. 93 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn. Dz.U. 2024, poz. 334 ze zm., dalej: „u.s.p.”) Przedłożone dokumenty nie wskazywały na konieczność powstrzymania się od służby przez blisko 5 miesięcy, zaś z przedstawionego zaświadczenia lekarskiego z [...] r. wynikało wprawdzie, że sędzia została zakwalifikowana do kolejnego zabiegu operacyjnego, ale nie było w tym wypadku podstaw, żeby jego termin uznać za pewny. W ślad za orzecznictwem przyjęto, że oczekiwanie na zabieg operacyjny nie jest wystarczającą przesłanką udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia. Przedłożona dokumentacja medyczna nie zawierała również dokładnych informacji co do przebiegu planowanej rehabilitacji,

stąd nie można było ustalić, że rehabilitacji nie da się pogodzić z wykonywaniem obowiązków sędziego. Jednocześnie nie znaleziono podstaw do wzywania do złożenia dokumentacji, przy czym zwrócono uwagę, że Pani sędzia choruje od dłuższego czasu i z pewnością dokumentację taką posiada, zaś składając po raz piąty podobny wniosek ma świadomość konieczności udokumentowania swoich twierdzeń. Ponadto, nie znaleziono podstaw do uzasadnionego przekonania, że podjęte leczenie będzie efektywne i zapewni sędziemu możliwość powrotu do pełnienia służby.

Od czasu powołania na stanowisko sędziego Minister Sprawiedliwości trzykrotnie udzielił sędzi płatnego urlopu dla poratowania zdrowia w związku z leczeniem w obrębie prawego stawu skokowego. Każdorazowo udzielenie urlopu poprzedzały pozytywne rokowania co do powrotu sędzi do służby po zakończonym leczeniu stwierdzone zaświadczeniami lekarskimi. Mimo to sędzia, nieobecna w pracy od [...] r., z niewielkimi przerwami, do daty wydania zaskarżonej decyzji nie powróciła do orzekania. Wskazuje to, że cel dotychczas udzielonych urlopów dla poratowania zdrowia nie został osiągnięty i nie ma pewności, że zostanie osiągnięty także obecnie. W tej sytuacji uznano za niewystarczające samo stwierdzenie w zaświadczeniu lekarskim z [...] r., że sędzia rokuje powrót do pracy po odbyciu planowanego leczenia i trzech miesiącach rehabilitacji i rekonwalescencji, bez wskazania, na jakiej podstawie lekarz oparł te pozytywne rokowania tym bardziej, że poprzednie tego rodzaju prognozy nie potwierdziły się.

W odwołaniu z 22 maja 2025 r. od decyzji Ministra Sprawiedliwości z [...] r. nr [...] o odmowie udzielenia płatnego urlopu dla poratowania zdrowia, K.R. zarzuciła Ministrowi Sprawiedliwości naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 93 § 1 u.s.p. poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że: z przedłożonej dokumentacji lekarskiej, w tym zaświadczenia lekarskiego z [...] r. nie wynika, że zalecone leczenie operacyjne będzie efektywne i zapewni sędziemu możliwość powrotu do pełnienia służby w sytuacji, gdy przesłanką do udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia jest jedynie pozytywne rokowanie zaplanowanego leczenia dla powrotu do pełnienia służby; przedłożone dokumenty nie wskazują na konieczność powstrzymywania się od służby przez blisko 5 miesięcy, w sytuacji gdy przedłożone zaświadczenia lekarskie sumarycznie właśnie taki okres

powstrzymywania się od służby unaoczniają; przedłożona dokumentacja medyczna musi wykazywać w sposób pewny, że zaplanowane leczenie odbędzie się, w sytuacji, gdy przesłanką udzielenia urlopu jest wykazanie leczenia planowanego, a zrównanie takiego leczenia z wymogiem leczenia „pewnego” jest obarczone błędem logicznym; przedłożona dokumentacja medyczna powinna zawierać dokładne informacje co do przebiegu planowanej rehabilitacji, w sytuacji gdy rehabilitacja to jedynie część okresu wnioskowanego urlopu i musi poprzedzić ją obligatoryjna rekonwalescencja, której długości ze stuprocentową pewnością nie sposób przewidzieć.

W oparciu o powyższe zarzuty odwołująca się wniosła o uwzględnienie odwołania w całości i zmianę zaskarżonej decyzji poprzez udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia na wnioskowany okres od [...] r. do [...] r., ewentualnie uwzględnienie odwołania w części i zmianę zaskarżonej decyzji, poprzez udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia na okres od dnia [...] r. (data planowanej operacji) do [...] r.

Pismem z dnia 27 sierpnia 2025 r. prezes Sądu Rejonowego w B. zawiadomił, że odwołująca się od dnia [...] r. powróciła do pełnienia urzędu uzyskując zdolność do pracy stwierdzoną przez lekarza medycyny pracy.

Zarządzeniem z 8 września 2025 r. zwrócono się do skarżącej o wskazanie, czy podtrzymuje wniesione odwołanie od decyzji Ministra Sprawiedliwości z [...] r., mając na względzie otrzymaną od Prezesa Sądu Rejonowego w B. informację, iż odwołująca się od [...] r. powróciła do pełnienia urzędu uzyskując zdolność do pracy.

W piśmie z 23 września 2025 r. skarżąca wskazała, iż jej odwołanie jest aktualne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem Sądu Najwyższego do postępowania w sprawach z odwołań od decyzji Ministra Sprawiedliwości odmawiających udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia stosować należy odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej

(zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 20 maja 2020 r., I NO 124/19; 6 października 2021 r., I NO 24/21).

Jak stanowi art. 355 k.p.c., stosowany w sprawie na mocy art. 398²¹ w zw. art. 391 § 1 k.p.c., sąd umorzy postępowanie, jeżeli powód ze skutkiem prawnym cofnął pozew, strony zawarły ugodę lub została zatwierdzona ugoda zawarta przed mediatorem albo z innych przyczyn wydanie wyroku stało się zbędne lub niedopuszczalne.

Wobec odpadnięcia przyczyn przez które odwołująca się wносиła o udzielenie płatnego urlopu dla poratowania zdrowia, podnoszonych także w odwołaniu od decyzji Ministra Sprawiedliwości z dnia [...] r. nr [...] o odmowie udzielenia płatnego urlopu dla poratowania zdrowia, a także z uwagi na powrót w dniu [...] r. do pełnienia urzędu sędziowskiego uzyskawszy zdolność do pracy, zbędne stało się w przedmiotowej sprawie wydanie wyroku, zaś postępowanie wywołane odwołaniem należało umorzyć.

Jak stanowi art. 93 § 1 u.s.p. sędziemu można udzielić płatnego urlopu dla poratowania zdrowia w celu przeprowadzenia zaleconego leczenia, jeżeli leczenie to wymaga powstrzymania się od pełnienia służby.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego ukształtowano przesłanki, które bierze się pod uwagę przy ocenie zasadności wniosku sędziego złożonego w trybie art. 93 u.s.p. Każdorazowo konieczna jest analiza spełnienia następujących przesłanek: wystąpienia konkretnej choroby, która czasowo uniemożliwia wykonywanie obowiązków zawodowych; leczenie tej choroby wymaga czasowego powstrzymania się przez sędziego od pełnienia służby; urlop dla poratowania zdrowia może być udzielony tylko w konkretnym celu, który wiąże się z przeprowadzeniem planowanego leczenia, zleconego przez lekarza; urlop dla poratowania zdrowia musi mieć oparcie w zaświadczeniu lekarskim; urlop taki powinien być przyznany, gdy zaplanowane leczenie rokuje powrót sędziego do pełnienia służby (wyroki Sądu Najwyższego: z 10 stycznia 2019 r., I NO 30/18; z 1 lipca 2020 r., I NO 38/20; z 24 marca 2021 r., I NO 3/21; z 7 lipca 2021 r., I NO 30/21; z 1 września 2021 r., I NO 42/21; z 9 stycznia 2024 r., I NO 50/23; z 2 października 2024 r., I NO 48/23; postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 lutego 2024 r., I NO 44/23; z 15 maja 2024 r., I NO 7/24).

Odpadnięcie choćby jednej z powyższych przesłanek skutkuje odmową udzielenia płatnego urlopu dla poratowania zdrowia.

W świetle powyższego nie ma racji skarżąca, że jej odwołanie pozostaje aktualne, skoro odpadły przyczyny wnioskowania o płatny urlop dla poratowania zdrowia, ale także te na których oparto ocenę decyzji Ministra Sprawiedliwości oraz na podstawie których skonstruowano odwołanie. Nawet gdyby hipotetycznie przyjąć, że odwołanie skarżącej zostałoby uwzględnione, to po ponownym rozpoznaniu sprawy przez Ministra Sprawiedliwości, również zapadłaby decyzja odmowna, albowiem przyczyny udzielenia urlopu odpadły.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy na podstawie art. 398²¹ w zw. art. 391 § 1 w zw. z art. 355 k.p.c. postanowił jak w sentencji.

[P.Sz.]

[a.ł]